

3. søndag i advent

Lukas 1:47 – 55

Esajas 35:1 – 10

Fra verdens skabelse, hvor alt var såre godt, til menneskenes bortvendthed fra Gud – begyndende med fortællingen om slangen, Adam og Eva, har frelseshistorien først og fremmest handlet om enkeltpersoner; Abraham, Isak og Jacob og derefter om folket Israel med dommere, profeter og konger. Med Maria begynder noget nyt! Guds kærlighed, omsorg og redning har hele tiden været til hele skaberværket, hele menneskeheden. Men først nu, da Jesus bliver menneske og den treenige Gud træder ind i vores historie, bliver vejen synlig, åbnet og inden for vores rækkevidde. Som Eva repræsenterer menneskets ulydighed mod Gud, er Maria er det menneske, ved hvem Guds frelseshistorie får en ny begyndelse. Lukas har givet os tre slidstærke bønner, som betegnes med deres latinske begyndelse (efter ordene i Vulgata, den latinske oversættelse af Bibelen, som Hieronimus 345 – 420, skrev i Betlehem):

”Benedictus, Zakarias lovsang, Lukas 1:68 – 79, Magnificat, Marias lovsang, Lukas 1:46 – 55 og Nunc Dimitis, Simeons lovsang, Lukas 2:29 – 32. De findes alle tre i Salmer&Sange, som nr. 715, 714 og 716. På retræter og i klostre bedes de henholdsvis morgen, eftermiddag og som afslutning på dagen. Hvordan vil det mon påvirke vores liv, hvis vi hver dag bad f.eks. Marias lovsang, som vores personlige bøn?

Maria bryder ud i lovsangen hjemme hos sin ældre slægtning Elisabeth, som er gift med præsten Zakarias. Læs gerne hele kapitel 1 for at få sammenhængen. 2 ældre, fromme mennesker er i den situation, at hun, som er over den fødedygtige alder, er blevet gravid og venter barn med Zakarias. Han har af englen Gabriel fået profetien om sønnens fødsel, hans navn Johannes og den plads han skal have i frelseshistorien – at bane vej for Messias. Elisabeth er i 6. måned. Maria er tre måneder henne i sin graviditet, som også er forudsagt af Gabriel. Hun er ikke som Elisabeth for gammel – snarere for ung, i hvert fald endnu kun forlovet med sin Josef. De to kvinder er i linje med flere kvinder i Det Gamle Testamente, som på mere eller mindre forunderlig vis bliver mødre til sønner, der har plads og funktion i Guds store historie: Hagar, Sara, Hanna, Ruth, Rebecca....

Er Marias lovsang revolutionær? Den handler om samfundsomvæltninger i et ganske dramatisk sprog. Hvad betyder det for os i dag? Kan det give håb, kraft, mod og inspiration til konkret handling? Eller er det fromme, kønne ord, sagt af en bly, ung kvinde? Det store er, at hun ser sammenhængen mellem det, der sker med hende selv og det store, der sker i verden. Esajas 35 handler om den blomstrende ørken. Vi kender kapitlet fra Grundtvigs salme ”Blomstre som en rosegård”, nr. 83 i Salmer&Sange. Her gendigter han, hvordan den golde ørken skal blive fuld af kilder og dermed blomstre og hvordan menneskelivets forskellige hindringer og handicap engang skal forsvinde og folkene samles på Zions bjerget, i Jerusalem. Det er endnu et af Esajas forrygende og forunderlige billeder på det håb, der nu, for de kristne endelig tager begynder sin opfyldelse med Jesu undfangelse og fødsel.

Maria er redskab for den nye begyndelse og i sin lovsang takker og priser hun Gud for, at hun må være en del af Guds store frelsesplan – at elske alt det skabte hjem!

I hver adventstid må vi igen identificere verdens uretfærdigheder, og finde vores plads i at forkynde, i ord og handling, at noget nyt er brudt ind i historien og er indenfor vores

rækkevidde! At Jesus, ikke bare det lille barn i krybben ved Helligånden er tilgængelig og på færd i verden – Guds foregribende nåde!